VIERDE JAARGANG
N° 38

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

5,00 FRS

In Nederland : 30 cts.

3e VERJAARDAG 1949

OP 26 september, over enkele dagen dus, is het drie jaar geleden dat het eerste nummer van « Kuifje » van de pers kwam. Sedert die dag werpt de briefdrager iedere week Jullie « Kuifje » in de bus. De meisjes en jongens die het opnemen gunstderlachen dadelijk: als ze het zien; Kuifje is er weer en brengt iets dat speciaal voor hen uitgezocht en opgesteld werd!

Is de geboorte van zo'n weekblad dan geen datum die feestelijk moet gevierd worden? Hoe denken Jullie er over, vrienden?

Bij zo'n plechtige gelegenheid wordt gewoonlijk de balans opgemaakt van wat er verwezenlijkt werd. Wel, vrienden, ik vraag Jullie dit zelf te doen. Neem de allereerste nummers van « Kuifje » eens en vergelijk deze met diegene welke vanaf Januari van dit jaar verschenen. Is ons weekblad sedert zijn ontstaan niet veel mooier geworden?

Het bereikte resultaat is voor een groot deel te danken aan Jullie medewerking, suggesties en raadgevingen en ook de aanmoedigingen die we mochten ontvangen.

Een jeugdweekblad als het onze is onderhevig, en al onze inspanningen kunnen geen vruchten afwerpen, indien er geen nauw contakt bestaat tussen ons en de lezersschaar. Met is daarom dat we Jullie nogmaals vragen: Schrijf ons wanneer Jullie genoegen beleven aan een of andere rubriek of verhaal, en vertel ons ook wat minder goed is en wat Jullie graag zouden ingelast zien.

Wij maken van deze gelegenheid gebruik om al onze lezers van 7 tot 77 jaar te danken voor het vertrouwen dat ze ons steeds geschonken hebben en wensen en hopen nog vele jaren in vriendschap en vreugde samen aan ons blad te mogen werken.

Kuifje

1946

HALLO ! HALLO ! VRIENDEN,

laat de « Kuifjeswimpels » lustig wapperen aan Jullie fietsen en tenten. De Kuifjeswimpel weze Jullie herkenningsteken!

Overal verkrijgbaar tegen de prijs van 10 frs.

Weldra steekt « Kuifje » van wal met zijn nieuwe GROTE PRIJSVRAAG die geheel hosteloos is en waaraan iedere Kuifjeslezer kan deelnemen. Dat er mooie prijzen te verdienen zijn staat buiten kijf!

DE WORSTELAAR

Verdorie, de match gaat beginnen en waar blijft mijn manager nu? Hij heeft zeker weer ergens 'n KUIFJE gevonden!...

ONZE BRIEVENBUS

André van Liarde, Overbolare. - Ik ontving je briefje en lees dat je inlichtingen vraagt over de schroef van een vliegtuig. Dat zal prof. Zonneblom wel doen maar, je moest eens duidelijk schrijven wat je daar eigenlijk van weten wil want, wat een schroef is weet je toch en dat ze in de neus van een vliegtuig geplaatst is ook? Dus, pen vlug een duidelijk briefje dan kan de professor ook uitvoeriger antwoorden. Beste groeten.

* * *

Henri Vinche, Brussel. — Je lange lieve brief deed me heel veel plezier. Wat je moet doen om lid te worden van de grote familie staat in de brievenbus van vorige week. Lees dat maar eens aandachtig. Je grapjes kan ik niet opnemen maar wel de raadsels! Goed uitkijken he, want ze verschijnen zeker en vast. Wanneer en onder welke rubriek? Verhlap ik niet, dat is nu mijn raadsel! Tot genoegen!

* * *

Kajuitsjongen, Brugge. — Aan je brief zullen onze professor en de kapitein veel werk hebben. Nu, die beiden hebben juist veel gehad om te kunnen nu wel tegen zo'n brokstuk! Zo je echter op alle vragen een persoonlijk antwoord wil krijgen, zul je ons je volledig adres moeten meedelen, beste vriend! Hartelijke groeten!

* * *

Onze Club. — Hartelijk welkom aan de nieuwe clubleden: *Henry Brepoels*, Luik; *Roland van den Dale*, St. Jans-Molenbeek; *Marie-Louise Erikson*, Schaarbeek; *Piet van Bellingen*, Luik; *Herbert Heller*, Linkebeek; *Willy Huibrechts*, Putte-Kapelle; *Oscar Renard*, Mechelen; *Raoul Bruyninckx*, Aalst; *Bertha van Hover* en *Carlos van Hover*, Aalst.

* * *

Marcel Veldeman, Merksem. — Je vriendelijke briefje heb ik goed ontvangen en je tekeningen ook. In dank aanbeid! Je nog veel zult moeten bijleren hoor, maar je bent nog zo jong en alles kan niet ineens komen. De tekenaars van « Kuifje » hebben ook hard moeten werken en oefenen om het zover te brengen. Ja, zij maken kun tekeningen in Chinese inkt. Hartelijkste groeten.

* * *

Herman van Cauwenbergh, Aalst. — De naam van je vriend werd in het Guldenboek opgenomen. Hoe gaat het op school? Den Register gezet. En hoe gaat het op school? Den je gelukt in het ingangsexamen? En met je duiven? Ik hoop dat je onder je nieuwe klasmakkers en ook in je buurt nog vele Kuifjesliezers zult winnen. Met m'n beste groeten.

* * *

Henri Vinche, Brussel. — Je lange lieve brief deed me heel veel plezier. Wat je moet doen om lid te worden van de grote familie staat in de brievenbus van vorige week. Lees dat maar eens aandachtig. Je grapjes kan ik niet opnemen maar wel de raadsels! Goed uitkijken he, want ze verschijnen zeker en vast. Wanneer en onder welke rubriek? Verhlap ik niet, dat is nu mijn raadsel! Tot genoegen!

* * *

Hijns Worm, Gent. — Het spijt me erg dat ik je wens niet kan voldoen. De Kuifjesverzameling N° 1 is volledig uitgeput. De verzameling N° 6 is reeds van de pers en nog verkrijgbaar. Tot genoegen.

* * *

Jean-Pierre Daelemans, Mechelen. — Ik dank je vriendelijk voor je beide brieven en je interessante suggestie. Het werk « Spoken op de ruwe heiden » is ons wel bekend en we weten dat John Flanders door de jeugd graag gelezen wordt. Het spreekt vanzelf dat er jongens waren die ons andere boeken aanprezen en we zullen er nog eens over nadenken. In ieder geval kan ik je reeds verzekeren dat de nieuwe roman van een Nederlands auteur zal zijn. Nogmaals dank!

* * *

Herman Grillet, Roeselare. — Je vakantiebrief verheugde me erg en dat je een prachtige reis gemaakt hebt betwijfel ik niet. Mijn antwoord zal je intussen reeds ontvangen hebben. Ik wens je veel moed om het nieuwe schooljaar te beginnen en hoop spoedig weer wat van je te horen. Hartelijkste groeten voor jou, je ouders en zusjes.

* * *

Roland Leclerc, Brec. — Je mooie haart deed me veel genoegen. 't Was zeker plezierig aan zee? Zie je er lekker gebruinbald uit en heb je weer krachten en moed opgedaan om flink van wal te steken? Beste groeten.

KUIFJE

LIEFHEBBERSBLAD VAN ALLE JONGENS EN MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. VAN CORTENBERGH, Keizerstraat, 12, Brussel. - Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN :

	3 maand	6 maand	1 jaar
België	60.—	115.—	225.—
Nederland	65.—	130.—	250.—
Kongo	85.—	165.—	300.—

België : P.C.R. 1909.16, « Editions du Lombard », Lombaardstraat, 55, Brussel. - *Kongo* : Kuifje-Kongo, Postbus 640, Leo. - *Nederland* : Baenard, Van Oldenbarneveldstraat, 116a, Rotterdam, op P.G. N° 500.486 t.n.v. Incassobank, N.V., Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

(Wordt voortgezet.)

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en zijn vriend Kaddoer leiden een heerlijk en zorgeloos leventje. Ze vermoeden niets van de duistere plannen van de koopman Jaffar.

De volgende dag, toen de schemering over 't land streek en de nachtegaal zijn lied zong...

Plots hield de nachtegaal op...

Ik hoor stappen !

Het is generaal Kaddoer die met een schitterend gevolg naar de tuinen van de koopman Jaffar gaat...

In orde, meester !

Heren, we mogen onder geen enkel voorwendsel gestoord worden... Wij willen in eenzaamheid en vrede aan het heil der natie denken.

Kaddoer laat zijn begeleiders staan en snelt naar Hassan...

Och ja, ik werd opgehouden door mensen die me ik weet niet wat in 't oor bliezen. 't Ging over « overdreven uitgaven »...

Hewel, Kaddoer, je heb op je laten wachten !

Maar Jaffar komt tussenbeide...

Er zijn altijd nijdigaards, maar kom, proef eens van de vruchten uit mijn boomgaard.

Uitstekend !

Ha Ha Ha !

Hassan en Kaddoer vragen niet beter dan zich te laten overtuigen en doen zich te goed aan de heerlijkheden van de maaltijd, die noch verhoogd wordt door een jachtpartij.

Zobeïde heeft intussen Kalief Haroen-al-Raschid laten roepen die te Samarkhande toekomt...

Vader, doe het voor hem. Men wil hem doden !

Wees niet bang, m'n dochter, ik zal het wel orde in brengen. Dat men vlug mijn beste renpaard Amar zadelt...

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet.)

Kleine muziek-geschiedenis

DE MONODIE EN DE GEBOORTE VAN DE OPERA

« **Monodie** », dat is voor jullie zeker een vreemd woord. Een « Monodie » is een solozang met instrumentale begeleiding, en een **monodiedrama** is een melodrama waarin slechts één persoon optreedt.

In de vorige muziekhoekjes leerden we dat de « polyphonie » de muziek der Middeleeuwen was en met de grote componisten zoals Ockeghem, Josquin des Prés, Palestrina en Orlando Lassus een gouden bloeitijdperk kende. Bij onze beschouwingen over de polyphonie hebben we tevens vastgesteld dat die oude meesters, ten onrechte, een beetje in de vergeethoek geraakt zijn.

Maar de tijd blijft niet stilstaan en ook de muziekkunst houdt gelijke tred met de evolutie van de beeldhouw- en schilderkunst. Men bleef niet teren op de roem der voorgangers en putten uit de schatten der polyphonie, doch men zocht nieuwe wegen. In Engeland kende het **madrigaal** veel sukses en wordt er thans nog in een zeer verfijnde vorm gecomponeerd en ten gehore gebracht. In de XIVe en XVe eeuw ontstond ook het « **kunstlied** » dat instrumentaal begeleid werd en als voorspel van de eeuw van het lied (de XIXe eeuw) kan aanzien worden. Uit de veelstemmigheid had zich dus opnieuw de eenstemmigheid ontwikkeld, een melodie die de persoonlijke gevoelens wist uit te drukken.

We staan nu midden in de Barok met haar dramatische, dynamische en soms theatrale kracht, die we kennen uit schilderijen en beeldhouwwerken.

Ook in de muziek kwamen deze gevoelens tot uiting en uit de melodie groeide de « **opera** », die op het einde van de XVIe eeuw te Florence het levenslicht zag.

Het Italiaanse woord « opera » betekent « werk ».

De eerste componisten waren **Jacopo Peri (1561-1633) en Giulio Caccini, Vin-**

cenzo Galilei (vader van de beroemde astronoom) en de dichter **Rinuccini** werkten er ook aan mee.

In het jaar 1600, ter gelegenheid van het huwelijk van Hendrik IV met Maria de Medici, werd de opera « **Eurydice** » in 't publiek opgevoerd, dat was de eerste maal in de geschiedenis!

Den mensheid is steeds belust geweest op « spelen ». De beroemde Griekse treurspelen en de Middeleeuwse toneelstukken hebben zelfs de eeuwen getrotseerd en worden thans nog gespeeld, doch deze voorstellingen bleven, zeker in die tijd, stijf en er was heel weinig beweging of leven op de scène. De opera was een spektakel met prachtige kleren, decors, dramatische uitbarstingen, zowel in muziek als spel, en de mensen uit die tijd hielden van pracht en praal en niet drama. Het is dus geen wonder dat na Florence ook Rome door de opera veroverd werd. Hier componeren **Virgilio, Landi, Luigi Rossi** en anderen. Als enkele jaren nadien ook in de sprookjesstad Venetië een operagebouw werd geopend waar de opvoeringen voor 't eerst 's avonds bij kunstbelichting (fakkels en olielampen) doorgaan was de zegetocht van de opera niet meer te stuiten.

Men kan de opkomst van de opera best met deze van de film vergelijken. Iedereen wou het zien en horen en meer nog, iedereen wou meespelen! Kloosterlingen en bisschoppen componeerden, dichtten, zongen en speelden « opera's! »

We mogen echter niet vergeten dat omstreeks deze tijd ook het « oratorio » geboren werd. Dit is een soort opera aan een godsdienstig onderwerp gewijd. Een « oratorio » wordt echter nooit gespeeld, doch steeds als een concertuitvoering ten gehore gebracht. Jullie hebben heel zeker reeds horen spreken over, en misschien zelfs geluisterd naar de prachtige oratoria van Bach of Haendel, die ieder jaar op bijzondere feestdagen ten gehore gebracht worden.

RE-MI.

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

'K HEB ZO DE HIK...

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

In gezelschap van zijn knecht, Sancho Panza, is Don Quichotte op zoek naar avonturen. Op de grote baan ontmoet hij een koets, door twee monniken gevolgd. Don Quichotte is er van overtuigd dat het bandieten en bedelaars zijn en maakt zich gereed voor de strijd...

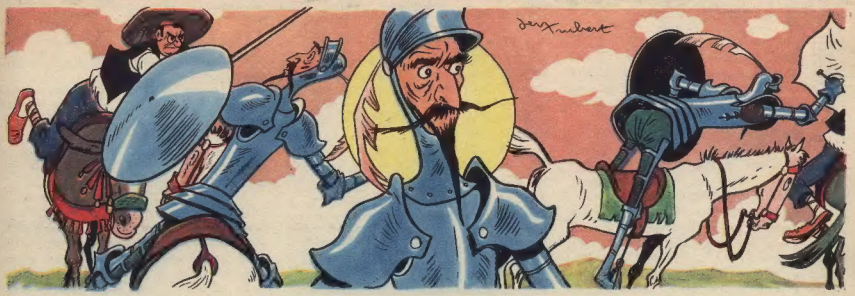

Het is Don Quichotte die de eerste stoot krijgt. De degenslag van z'n vijand klinkt na op z'n schild. « Edelman, ik ben gelukkig omdat jij zo dapper bent ! Mijn overwinning zal des te glorierijker zijn ! » Het gevecht gaat voort zonder dat een der twee vijanden het overwicht kan behalen. Diep in z'n hart verwondert Don Quichotte zich hierover. « Hoe is het mogelijk dat deze gemene knecht zolang kan weerstand bieden ? Ha ! Ik weet het ! Het is niet de man zelf, doch de arm van Freston die me slaat. Deze duivelse tovenaar die zich veranderde in windmolens om me te kunnen verslaan, heeft ook hier de hand in 't spel. Maar deze keer zal hij 't niet gemakkelijk hebben ! » Onze held verdubbelt zijn pogingen en slaat er duchtig op los !

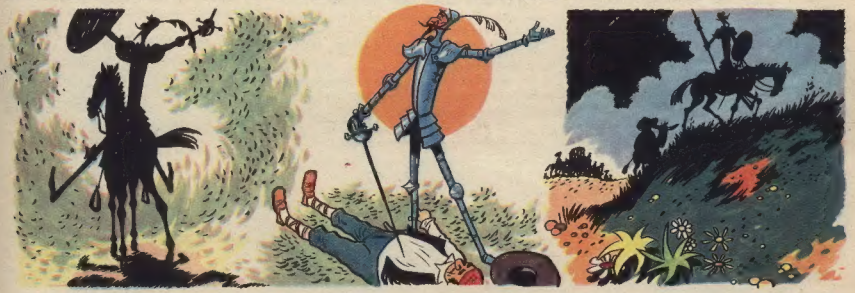

Na een reeks machtige zwaaien doorboort Don Quichotte het kussen dat de knecht als bescherming vóór zich houdt. Het sneeuwt kleine vlokjes die neerkomen op de koets, op de ridder en in de ogen van het paard. Onze held aanziet die wolvlokjes voor een soort mirakuleuze sneeuw en beleeft bovendien de vreugde zijn vijand op de grond te zien liggen... De knecht heeft zoveel wol geslikt dat hij haast stikt. « Ik heb hem overwonnen ! » juicht Don Quichotte. « En nu, edele prinses, kun je je reis gerust voortzetten. Kom Sancho, zegt hij, zich tot zijn knecht wendend, wij gaan verder. Er liggen nog prachtige avonturen in 't verschiet. »

Enkele mijlen verder zien Sancho Panza en Don Quichotte een groep herders. Onze held zet zich in hun midden en vertelt wonderbare geschiedenissen van dappere ridders. De nacht valt en Sancho Panza fluistert z'n meester toe, dat het wellicht geraadzaam was de herders nu eens aan 't woord te laten. De herders vertellen echter niets, doch zingen hun melancholische melodieën begeleid door primitieve instrumenten. Plots zegt een van hen aan Don Quichotte : « Je oor is gekwetst. » — « Dat is wellicht gebeurd toen ik die lelijke knecht neersloeg », antwoordt Don Quichotte. — « Zonder twijfel, heer, doch laat me toe dat ik er een pleister op kleef opdat je geen dokter zou nodig hebben om die zaak op te knappen ! »

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

NAAST elkaar hadden zij zich uitgestrekt, zwijgend en roerloos. De regen striemde nu in hun aangezicht en drong door hun kleeren; nu en dan rilden zij; tegen de grond bonsde zwaar hun hart.

— Niets... zei Pierre. Niets... het ijle... de stilte...

Hij wou net rechtstaan, als de missionaris hem hardhandig bij de schouder greep, en hem toefluisterde :

— Ginder... wat links... lichten...

Doorheen de duisternis priemden inderdaad twee klaarten. Het leek dat zij ontstoken werden ginds, heel in de verte, aan de tegenoverliggende wand. De afstand maakte ze zeer klein; zij pinkten te midden van een geelachtig haloo. Toen verschenen er nog andere daaromtrent, de ene na de andere. Lursac telde er zeven.

— Die kloof wordt bewoond, zei hij. Die lichtstippeltjes bewijzen het. De wachters van de ingang voorzeker.

Gedempt lachtte de páter. Zijn hand omknelde steviger Pierre's schouder.

— Ja, ze is bewoond. Men zou zeggen dat die lichtjes in de muurwand zitten.

En hij herhaalde verscheidenen keren, als voor zich zelf :

— In de muurwand zelf.

Dan voegde hij eraan toe :

— Waarschijnlijk grotten... misschien de uitgangen, de onderaardse uitgangen van de tempel... of iets anders...

De ongewone klank van zijn stem deed Pierre opspringen. Hij wou de missionaris ondervragen, toen hem plots iets te binnen viel.

— Onze vuren, mompelde hij.

Hij rende naar de legerplaats. Hij bereikte ze net op tijd om de eerste vlam te zien opstijgen uit een hoop gras en takken. Een man die ervoor lag wakkerde het vuur aan. Pierre stiet hem ruw weg, en stampte driftig het vuur uit.

— Geen vuur, beval hij. Hoegenaamd geen vuur, begrepen ?

Hij kon de mannen niet onderscheiden in de duisternis, maar het gerucht van de losgerukte bladeren wees erop dat de olifanten dichtbij waren. Hij riep de gidsen :

— Ngur en Pat... waar zitten jullie ?

De twee Mois kwamen dichterbij.

— Hier, Heer.

Hij wendde zich naar hen toe.

— Jullie weten waar de touwen zijn die we meegenomen hebben. Neem die vlug en kom bij mij op de rand van de afgrond. Ik wacht jullie daar op met Pater Ravennes.

Voordat hij zich verwijderde gaf hij nog een kort bevel.

— De drijvers blijven hier om de dieren te bewaken. Uitdrukkelijk verbod om hier vandaan te gaan. Goed begrepen, ja ?

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, te zoeken waarover men sedert vele weken zonder nieuws is. Vol onrust organiseren Pierre de Lursac en Pater Ravennes een hulpexpeditie. Weldra bereikt deze het onmetelijk woud...

Zonder hun antwoord af te wachten, vertrok hij.

Hij vond de pater op dezelfde plaats weer.

De priester bleef roerloos, scheen zijn aanwezigheid niet eens te merken. Pierre nam hem bij de arm.

— Kom, zei hij, we moeten een beslissing nemen.

De missionaris ontwaakte bruusk uit zijn dromen; hij keek eens rond, ademde diep.

— Ha, jij bent het. Ik was aan 't denken hoe en op welke manier wij ginder kunnen komen.

— Ik zie er maar een, antwoordde Pierre. De afgrond is steil. Wij moeten ons met de touwen laten afdalen. Ik gaf de gidsen trouwens reeds het bevel die hierheen te brengen.

— Zullen ze lang genoeg zijn ? Wij weten niet eens hoe diep het is...

— Ik kan het toch wel eens wagen... Wij hebben twee honderd vijftig meter touw. Desnoods kunnen wij er de koorden van onze bagages aan toevoegen. Dat geeft nog vijftig meter meer. Dus samen een driehonderd meter...

— Ja, dat zal wel het beste zijn. Maar wij zullen het moeten wagen in volle nacht.

— Ja, zo meen ik het ook : overdag zouden wij dadelijk in de gaten lopen. Eens beneden zullen wij moeten wachten tot het dag is om tot aan de ingang van de grotten te sluipen. Overigens ik ga eerst alleen.

Pater Ravennes sprong op.

— Alleen ? zei hij. Je denkt er niet aan hoop ik. Wij gaan samen. Ngur en Pat volstaan om onze neerdaling te bewaken en om ons desnoods weer naar boven te hijsen.

Pierre zocht de hand van de pater en drukte ze.

— Dank me niet, zei de priester terwijl hij zijn hand losmaakte.

En met gedempte stem bekende hij nederig en als beschaamd.

— Jij kan het nog niet weten. Mijn houding kan u de laatste dagen vreemd en ongewoon geleken hebben. Misschien schuilt er wel een groot deel ikzucht in mijn toewijding; ik hoop nochtans dat je me dit alles zal vergeven als... eindelijk. Voor het ogenblik moet je hiervan overtuigd zijn : niets zal mij weerhouden om met jou of zonder jou de bodem van die kloof te gaan verkennen.

En nog beslister voegde hij eraan toe :

— Niets... niets...

— Nu goed dan, zei Pierre; zodra de gidsen hier zijn, dalen wij neer.

Daar er niets meer te zeggen viel, zwegen zij.

In de kloof pinkelden nog steeds de zeven lichtjes. De nevel die dichter werd, omringde ze met een lichtkransje, dat al langer hoe breder en valer werd...

(Wordt voortgezet.)

— Ik zie er maar één, zei Pierre...

AUTOKRONIEK

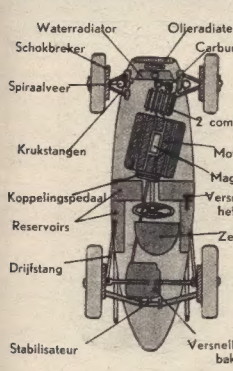

Schema van de konstruktie van de Mercedes 1,500 l. (Ill. « Science et Vie ».)

MERCEDES 1 l. 500 - DUITSLAND

In de reeks der specifieke koersauto's mogen we de renwagen van de Duitse firma « Mercedes » niet vergeten, die vóór de oorlog zoveel overwinningen in de wacht sleepte. We moeten hier aan toevoegen dat de Duitsers aan deze renwagen de uiterste zorg hebben besteed en geen kosten spaarden. Ze zetten er in die tijd alles op ook in deze sporttak uit te blinken, en werden in dit streven door de staat ondersteund. De « Mercedes » verbruikte een speciale brandstof, moest na enkele ronden bevoorraad worden en werd dan meteen ook van nieuwe banden voorzien. Hierdoor verloor de wagen toch veel tijd ? Het tijdverlies was niet zo erg en de snelheid van die renwagen zo groot, dat de achterstand spoedig kon ingelopen worden. De wagen ontwikkelde vier honderd zeven en tachtig PK. met zeven duizend zeshonderd toeren per minuut, en had de, voor die jaren, fantastische snelheid van vierhonderd kilometer per uur. Italië en Frankrijk konden geen gelijke tred houden.

In 1939 werd er een internationaal reglement uitgevaardigd, dat het aanbrengen van compresseurs verbood voor de wagens die meer dan 1,500 l. inhielden. De eerste Mercedes bevatte drie liter, dus was Duitsland verplicht er iets anders op te vinden. Men creeërde de nieuwe Mercedes van 1,500 l., ditmaal voorzien van dubbele Roots-compresseurs. Het is met deze wagen dat de Italiaan Caracciola in 1946 naar Indianapolis wilde gaan. De geallieerde overheden verboden dit echter. In de fabrieken « Mercedes » wordt er intussen aan de perfektionering van de renwagen gewerkt en daar de Internationale Sportfederatie onlangs besloot Duitsland terug aan internationale wedstrijden te laten deelnemen, is het mogelijk dat de Mercedes over korte tijd weer van zich laat horen.

Châssis en carrosserie van de Mercedes 1,500 l. zijn dezelfde als deze van de Mercedes 3 liter. De wagen is uitgerust met een motor V 8 die schuin vooraan geplaatst is. De drijfstang zit links en de piloot ligt eigenlijk meer dan hij zit.

De Mercedes heeft verschillende benzinetanks die langs beide zijden van- en ook achter de chauffeur opgesteld zijn. Dank zij een speciale installatie kan de verandering van gewicht, en de drukking van de olie in de schokbrekers van de suspensie, ieder ogenblik gecontroleerd en verbeterd worden.

De voor- en achterwielen zijn van ongelijke grote, wat de baanvastheid van de wagen verzekert.

Hoofdkenmerken :

Aantal cylinders :
8 in V-vorm (2 compresseurs)

Cylinderinhoud : 1499 cm³.

Max. trekkracht : 220 PK.

Aantal toeren p. minuut : 9.000.

Max. snelheid :
ongeveer 300 km. per uur.

MERCEDES 1 l. 500.

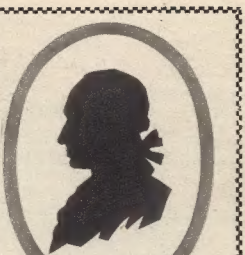

Johann Wolfgang von Goethe

Op 28 Augustus van het jaar 1749, werd Johann-Wolfgang von Goethe geboren in de stad Frankfurt-am-Main als zoon van Gaspard Goethe, staatsminister en keizerlijk raadsheer, een ernstig en waardig man. Het is van zijn vader dat Johann-Wolfgang de zin voor strenge wetenschap en beeldende kunsten erfde en van zijn moeder het blijmoedige zonnige gemoed. De moeder van Goethe zong de hele dag en zocht steeds de zonnekant van 't leven. Als Wolfgang negen jaar oud is, spreekt hij reeds verscheidene talen en op 16 jarige leeftijd wordt hij door zijn vader naar de universiteit van Leipzig gestuurd om er in de rechten te studeren. Toen reeds sprak en schreef Wolfgang vlot Duits, Frans, Engels, Italiaans, Grieks, Latijn en kende ook het joods dialekt. In Leipzig moet hij naar de saaie voordrachten van de hooggeleerde professors luisteren, wat hem vervreemt. Het salonleven en de Franse mode vierden toen hoogtij, en die vond hij aantrekkelijker. Dan komt hij zwaar ziek naar huis, en deze ziekte brengt een ommekeer in zijn leven teweeg. Als hij in 1770 naar Straatsburg vertrekt om er zijn studies voort te zetten, ernstig ditmaal, ontmoet hij er de Duitse dichter Herder, die veel invloed op hem uitoefent. Goethe wordt doctor in de rechten en komt terug naar Frankfurt waar hij zijn eerste drama « Götz von Berlichingen » schrijft evenals vele gedichten, en ook « Werther » dat weldra over heel de wereld gekend is, en Goethe met een slag beroemd maakt. Te Weimar heeft hertog Karel-August « Werther » gelezen en nodigt de schrijver uit naar het hof. Hier ontpopt Goethe zich als een plichtbewust man en bestuurt de zaken van de hertog voortreffelijk. Op drie en dertig jarige leeftijd is hij als minister oppermachtig, doch het hofleven wordt hem te benauwd en op zekere dag trekt hij naar Italië. De reis duurt twee jaar en Goethe vindt er het licht, de harmonie en de kalme schoonheid; hij schept er « Iphigenie », « Egmont » en de « Römische Elegien ». Eens in Weimar terug, doet hij afstand van al zijn ambten en blijft slechts directeur van het hoftheater. Goethe studeert natuurkunde en dicht. Het is daar dat op zekere morgen de Sansculotten zijn huis binnendringen en hem bedreigen. Het incident wordt bijgelegd en Napoleon en Goethe ontmoeten elkaar. Beide genies koesteren voor elkaar een oprechte bewondering en het is bekend dat Napoleon tot zijn maarschalken zei : « Ziedaar een man » en hem met het Ereliegioen vereert. Zijn leven is gevuld met zijn werk, en zijn vriendschap voor de grote dichter Schiller. In 1830 — toen in Vlaanderen Gezelle geboren werd — werkt Wolfgang Goethe aan zijn « Faust », zijn laatste boodschap aan de wereld.

Op 22 Maart 1832 ontslaapt hij zachtjes. Zijn laatste woorden waren : « Meer licht ! »

Goethe wordt thans door heel de wereld gehuldigd, omdat hij een universele geest was. Hij was dichter, denker, cultuurfilosoof, geleerde en natuurkundige. Zijn werk is enorm en vooral zijn gedichten en proza een ware goudmijn.

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE DOOR HERGÉ

Pater Francœur is er in geslaagd de Strato te herstellen. Hij wil Jo en Jetje naar huis brengen, doch wordt dringend bij een zieke geroepen...

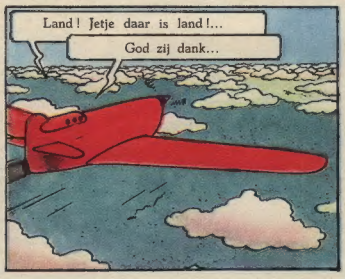

(Wordt voortgezet.)

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex werd veroordeeld en zal in 't openbaar onthoofd worden. Arbaces, Marsalla en Brutus zijn bij de terechtstelling aanwezig. Toraya slaagt er echter op 't laatste nippertje in onze vriend te redden...

Toraya neemt Alex op de rug, grijpt de koord en zweeft opnieuw door de ruimte...

Deze levende projektiel zaait paniek tussen de soldaten die zich nog op het plein bevinden

Toraya bereikt veilig zijn bestemming. Hij laat de koord los en Alex springt op het dak

Onze twee vrienden verwijderen zich vlug.

Spring in 't water achter het huis Rufus wacht op ons !

Eindelijk ! Rep je, het is hoog tijd !

Intussen is Arbaces achter het paleis van de rechter gelopen, waar een groep soldaten te paard onder bevel van Marsalla en Brutus opgesteld is. Ze zijn op alles voorbereid. De Griek brengt zijn handlangers op de hoogte van de laatste gebeurtenissen.

Omsingel deze huizenblok Ver kunnen ze nog niet zijn !

Onze vrienden springen in 't zadel en galopperen weg. Maar één der wachters ziet hen en geeft alarm !

Daar zijn ze ! ..

Alex en Rufus, die aan 't hoofd rijden, versnellen de draf ten einde een stadspoort te bereiken.

Maar de achtervolgers winnen veld en Toraya wil er tussen komen ! Hij spant z'n boog en mikt...

Doch vóór hij de pijl kan afschieten, valt zijn paard door een pijl in de flank getroffen.

Toraya springt recht en wil zich verbergen...

Te laat ! Hij wordt in de rug getroffen en kan niet verder .

(Wordt voortgezet.)

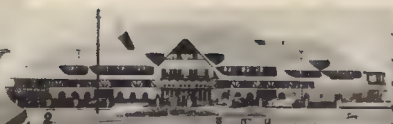

Geen rijker kroon dan eigen schoon

DAT we nu Spanje, Zwitserland, Indonesië ook ons eigen land eens willen verkennen, zal jullie niet verwonderen..

Al bestaat er een Vlaams spreekwoord : « Geen rijker kroon dan eigen schoon », toch kennen we meestal ons eigen land niet en trekken we naar de vreemde op zoek naar mooie panorama's, pittoreske steden, en allerhande bezienswaardigheden, om dan na vele reizen bij 't toevallig bewonderen van het Middeleeuwse Brugge en Gent met hun grachten en kaaien, de Brabantse landschappen, de Kempen, de Ardennen en de vallei van de Semois, verwonderd te zeggen : « Ik wist niet dat ons eigen land zo schoon is ! »

Al is België geen toeristenland zoals Zwitserland, Italië of Frankrijk, toch komen de Engelsen graag onze kultuurcentra bezoeken en hun verlof aan onze kust doorbrengen. Zelfs de Amerikanen steken de brede plas over om onze musea en kathedralen te verkennen.

De Brusselse Grote Markt is tijdens de zomermaanden een internationaal toeristentrefpunt. Autocars uit alle West-Europese landen kan men er op ieder uur van de dag aantreffen en al die reizigers bekennen gaarne dat ze zelden een schoner marktplein zagen, dan dat van onze Brabantse hoofdstad, met zijn wereldberoemd raadhuis, het paleis der hertogen van Brabant en de vergulde gildenhuizen.

Buiten de grote steden met hun eeuwenoude getuigen van onze grootheid, treft men in de voor het buitenland bestemde prospektussen nog historische en amusementsplaatsen, zoals Waterloo, Spa, Leuven, Bastenaken, enz. Maar er zijn ook minder bekende streken, die nochtans zeer mooi zijn en door de vreemdelingen nog niet ontdekt werden.

Iedereen heeft reeds van de Leieschilders gehoord en toch kennen weinig landgenoten — om niet van de buitenlanders te spreken — het idyllische Leielandschap.

En Brabant vindt men op zijn schoonst van de heuveltoppen van Assche, Huizingen, Alsemberg, Sint-Joris-Weert...

Wie kent reeds de Kempische heide en dennenbossen van Wechelderzande, Kasterlee, Westerloo en Tongerloo ? En het land van Bornem ? Een schoolreisje of familieuitstap heeft je reeds de Maasvallei tussen Namen en Dinant (reed je wel langs de linkeroever ?) leren kennen. Maar ben je al in Martelange, Orval, Poix Saint-Hubert, Laroche geweest en ken je de wandelpaden langs de Lesse, de Ourthe en de Semois? Volg het spoor van de vrolijke trekkers die hun liederen in deze valleien laten weergalmen, hun kampvuren ontsteken op die stille plekjes waar alleen God, de zon, de vogels, de bomen en de wind aanwezig zijn.

Met zijn nijverige steden, waar de beiaarden in de torens zingen, verdient ons land evenzeer als in de Middeleeuwen en de Renaissance de titel die ons een Fransman het gaf : « Le Carrefour de l'Occident ». Het Kruispunt van het Westen, dat in beroerde tijden steeds weer het slagveld van Europa wordt, maar waar in de vredesjaren alle kunsten bloeien, welvaart heerst en de jeugd van alle volkeren komt verbroederen.

We houden van onze heimat, niet alleen omdat « de liefde tot zijn land eenieder aangeboren is » zoals Vondel zong, maar omdat het een onbetwistbaar eigen karakter heeft dat door Van Eyck, Brueghel, Rubens, de Seedeleer en zoveel andere dichters met het penseel verheerlijkt werd.

Johan de BRABANDER.

1. Garnaalvissers.
2. Het hotel « La Réserve » te Knokke-Zoute.
3. De Boerentoren van Antwerpen.
4. Interieur van het Erasmushuis te Anderlecht.
5. Brabantse landschap.
6. Het kasteel van Walzin.
7. De vallei van de Semois.
8. Een alpinist... in de Ardennen.

MEESTER STAF NEEFS

DAN MOCHT de BEIAARD SPELEN

MEESTER JEF DENIJN

IN alle steden en dorpen worden het middaguur en de grote gebeurtenissen steeds aangekondigd door de klokken. Maar waar een beiaard of klokkenspel in de toren hangt, daar zingt de tijd !

Wanneer ik in een of andere stad vertoef en ik hoor de beiaardier boven in zijn toren spelen, dan blijf ik op een of ander terras een pint drinken om rustig naar de zingende hemel te luisteren. Een beiaard geeft een stad een speciale charme. Die klokkenklanken, die uit de lucht tussen de mensen vallen, stemmen ze gemoedelijker, en treffen vooral de vreemdelingen die eensgezind zijn om te verklaren dat dit zilveren gekling buitengewoon past in pittoreske oude Vlaamse steden zoals Brugge, Mechelen, Lier, Gent en Aalst.

De oorsprong van de beiaard.

Eeuwen vóór Kristus kenden de Grieken, de Chinezen en Egyptenaren en Joden reeds de klokken, en na de kerkvervolgingen, rond de jaren 400 na Kristus, gebruikten de priesters de klokken om de gelovigen op te roepen voor de kerkelijke diensten.

In de Middeleeuwen bouwden de gemeenten belforten waarin klokken hingen, die de gilden te wapen riepen wanneer de vijand of het vuur dreigde, of het water de dijken doorbrak. Klokke Roeland, die eeuwen geleden storm luidde in Vlaanderland, is de bekendste Middeleeuwse klok, die door onze nationale dichter Albrecht Rodenbach in zijn prachtig gedicht verheerlijkt werd.

Evenals de ommegangen, de reuzen en de kant is de beiaard in onze Nederlanden geboren. Aan de oorsprong stonden de mechanische torenuurwerken.

De klokkenspelen.

De klokkenspelen kenden hun grote bloei tijdens de Gouden Eeuw. Toen hingen er meer dan driehonderd in de stadhuizen en kerktorens van de steden langs de Leie, de Scheide, de Maas en de benedenloop van de Rijn.

De Beeldstormers hebben duizende doeken en beelden van onze grote primitieven in blinde haat vernield. Ze hebben het oog van ons land geschonden. De Sansculotten, die de beiaarden uit onze torens gestoten hebben, hebben het oor van de muzikaal aangelegde Vlaming getroffen door het smoren van de bronzen stemmen van ons land is alle rampen, die het in de loop van de geschiedenis als slagveld van Europa getroffen hebben, steeds weer te boven gekomen.

Jef Denijn en zijn beiaardschool.

Thans tellen de Noordelijke en Zuidelijke Nederlanden weer meer dan honderd beiaarden. En de Mechelse beiaardschool van Jef Denijn heeft onze klokkenspelen in de vier hoeken van de wereld beroemd gemaakt. Vooral in de Verenigde Staten hebben onze beiaardiers en de in Mechelen gevormde kunstenaars veel sukses geoogst. Thans zijn er in de Verenigde Staten drie en dertig klokkenspelen. In Frankrijk kan men er vijf en twintig vinden, de meeste in het Noorden, in Frans-Vlaanderen. Duitsland en Engeland hebben elk tien beiaarden. Canada heeft er vijf. Enkele beiaarden kan men ook nog vinden in Oostenrijk, Tsjecho-Slovakije, Zuid-Afrika, Australië en India. In Ierland zijn er drie. Ze worden alle drie door Vlaamse beiaardiers bespeeld ! In al die landen verkondigen de klokken Vlaanderens roem, want ze herinneren er door hun oorsprong, door hun muziek en hun muzikanten aan onze aloude Nederlanden.

Laat ons even een klokkenspel bekijken.

Een goede beiaard moet minimum vijf en dertig klokken van verschillende grootte teilen. Grote spelen hebben er een vijftigtal.

Wie belang stelt in het klokkenspel, die moet maar eens de Mechelse Sint-Romboutstoren beklimmen wanneer de stadsbeiaardier, Staf Nees, de bekende opvolger van wijlen Jef Denijn het klavier bespeelt. Dan ziet men hem met handen en voeten de harde houten toetsen bewerken die de klepels, die in de klokken hangen, doen boleren en muziek over de huiken uitstrooien

Om een beiaard te bespelen, moet men niet alleen muzikant zijn, maar ook herculi, want het spel vergt een buitengewone lichaamskracht.

Vóór Jef Denijn deze specifiek Vlaamse kunst heeft doen herleven, viel er te vrezen voor een teloorgang, want het was zo buitengewoon moeilijk en ontmoedigend een melodie uit de klokken te halen. Gelukkig heeft die grote Mechelaar het spel geperfektioneerd en wat misschien nog belangrijker is : hij heeft ervaren en bezielde beiaardiers gevormd.

De Sint-Romboutsbeiaard speelt ieder uur een wijsje van 108 maten, om het half uur een deuntje van 48 en om het kwart uur eentje van 8 maten. Het spel wordt in beweging gebracht door een gewicht van duizend kgr. dat aan een twintig meter lange kabel hangt en iedere dag door de torenwachter opgewonden werd. Sinds enkele jaren wordt dit karweitje door een electrische motor opgeknapt.

De beiaard in de folklore.

Men kan zich in Vlaanderen geen grote kermis of ommegang voorstellen zonder de vrolijke begeleiding van de beiaardliedjes.

Ken je het *Blijheidslied* van Karel Mestdagh niet :

De beiaard speelt zo schoon hij kan
De vreugde heerst alom...

Maar dat eenvoudige beiaardliedje van Peter Benoit vind ik nog mooier. Zo schoon, dat ik aan de bekoring niet kan weerstaan om het hier als slot van mijn stukje integraal over te schrijven. Ken je het wijsje ? Ja ? Vooruit, laat ons dan maar zingen en denken aan al de vrolijke kermissen en glorieuze ommegangen, kleurige landjuwelen die de beiaard heeft ingeluid.

Dan mocht de beiaard spelen
van al uw torentransen.
Dan mocht de grijsheid kwelen
dan mocht de jonkheid dansen. (bis.)

Dan schiept gij opgetogen
tot Prinsen Vlaamse steden
die onder zegebogen
op zegewagens reden. (bis.)

Dan viel gij uw rondelen
en kanten guwels glanzen
dan vield gij landjuwelen
aan vlacht gij lauwerkransen. (bis.)

Dan spreidet gij voor d'ogen
uw vrijheid, kunst en zeden
op allen mocht gij bogen
om allen werd 't aangebeden. (bis.)

De laatste tocht van de "CAMPBELTOWN"

door Alain de Prelle

« Zij hebben de heidhaftigste onderneming van deze oorlog vervuld... » (Brits communiqué van 30 Maart 1942.)

* * *

— Jullie gaan me toch niet wijsmaken, spot kolonel von Stauffen, een stafofficier van de Wehrmacht, tot twee jonge Engelse krijgsgevangenen, dat die oude schuit de massieve poort van het grootste droogdok van Frankrijk zou kunnen doorbreken hebben !

— Die oude schuit ? antwoordt onder-luitenant Cedric Shaw op gekwetste toon, dat is vlug gezegd. De « Campbeltown » heeft reeds twee en twintig dienstjaren achter de rug en telt slechts vier schouwpijpen, maar dat wil nog niet zeggen dat ze niets meer waard is. We hadden ongeluk ! Ik verzeker je, dat indien de stuurhut van onze boot niet op de laatste minuut geblokkeerd geweest ware, we de voorsteven van het droogdok grondig zouden vernield hebben. Geen van jullie pantserkruisers zou in staat geweest zijn die schade vlug te herstellen. De raid op Saint-Nazaire zou dan voor de geallieerden een groot sukses geweest zijn. Het heeft niet mogen zijn. Doch, daarvoor kan men onze trouwe torpedoboot niet verantwoordelijk stellen

— Overigens, mengt zich Harry Briggs in 't gesprek, als je aan de waarde van de « Campbeltown » twijfelt, kun je er.toch wel een inspektietocht op wagen. Dat zal niemand je beletten.

... Kolonel von Stauffen strijkt zich nadenkend over het voorhoofd. Alles bij mekaar genomen kan hij hier gaan op die 28ste Maart 1942. Ondanks het feit dat de geallieerden hun land-, zeeen luchtstrijdkrachten hadden losgelaten, was het hen niet gelukt drie uur op de kade van Saint-Nazaire te blijven !

Hij kon het hoofdkwartier van de Führer melden, en dit zonder overdrijving, dat het de geallieerden onmogelijk was in het jaar 1942 een landingspoging te ondernemen die enige kans op sukses zou hebben. Met die zekerheid kon Hitler zich veilig naar het Oosten wenden om de Russen de genadestoot te geven... Inwendig hoopte von Stauffen, met de aftocht der geallieerden te Saint-Nazaire, het « Eikenloof » bij zijn « Ijzerenkruis » te ontvangen. Dat had hij wel verdiend ! von Stauffen glimlacht tevreden, denkt dan weer aan de « Campbeltown » en kijkt de twee Engelsen opiettend aan. Beiden zijn groot, de ene blond en de andere bruin. Ze zien er net uit alsof ze pas van Oxford of Cambridge komen...

— Jullie blijven er dus bij, dat het doel was de ingang van het droogdok te verbrijzelen ? vraagt von Stauffen

— Was dat niet genoeg ? antwoordt Shaw.

— Weten jullie, gaat von Stauffen verder, dat jullie boot voor 't ogenblik gebroken ligt tegen de buitenste muur van het dok ?

— Helaas ! zucht Briggs.

— Waarom « helaas » ?

— We hadden onze boot liever zien zinken !

Hierop antwoordt von Stauffen niet, doch vraagt langzaam in het Engels :

— Zouden jullie me aan boord van jullie torpedoboot willen begeleiden ?

— Graag, zeggen Briggs en Shaw als uit één mond

— Wacht hier, ik ga m'n vier experten verwittigen, die zullen wellicht graag mee gaan, von Stauffen gaat heen, doch vergeet niet de deur achter zich stevig te grendelen.

Alleen gelaten kijken de twee jongelui elkaar aan en dan zegt Shaw stil :

— En die verdomde schuit vloog zelfs niet eens in de lucht ! En zeggen dat er vandaag zoveel jongens sneuvelden om nu die boot daar zo hopeloos tegen de poort te zien liggen. 't Is jammer !...

— Ik begrijp er niets van ! Het buskruit dat in 't ruim opgeslagen is volstaat om drie kruisers in de lucht te doen vliegen ! Alles was tot in de puntjes voorbereid...

Maar Cedric geeft z'n vriend de tijd niet om z'n zin te voleinden... Z'n gezicht klaart op en terwijl hij Briggs hard in de ribben stoot, roept hij uit :

— Harry, herinner je je kwartiermeester jim Lofty ? Weet je nog dat hij op de trap stond die toegang verleende tot de ontploffingsstoffen ?...

— Lofty werd gekwetst door een obusscherf vóór de aanvaring...

— Ja, en ik beval hem op de brug te komen en zich in veiligheid te brengen. Dat deed hij dan ook...

Brigg's gezicht vertrok tot een grijnslach.

— Domkop ! Idioot ! Weet je nu nog niet dat Lofty een heel gewichtige plaats innam in het ontploffingsproces ? Hij was onmisbaar ! De kommandant, jij en ik hebben onze rol vervuld : aan het handrad trekken, op de electrische knoppen drukken... En er gebeurde niets ! Er kon ook niets gebeuren, omdat een zekere Jim Lofty bij een zekere onder-luitenant Cedric Shaw op de brug stond in plaats van aan zijn electrische coordinator !!!

— En is gelukkig nog niets verloren. Vermits we onze gastheer een klein bezoek beloofden...

Brigg's keek Cedric Shaw aan... Tekende hij niet zijn eigen doodvonnis ?

— Wees niet zo egoïstisch ! Laat die ikvorm varen. Beloofden « we » het niet samen ?

— Neen, Harry, ik beging die onvergeeflijke domheid. Er is geen enkele reden waarom jij daarvoor moet boeten.

— Hou op ! geloof je dan dat je 't alleen zult klaarspinnen ? Ik moet onze gasten bezig houden, terwijl jij een bezoek brengt aan de schakelaars van Jim Lofty. Dat is twee tegen vijf. Me dunkt dat het heel schappelijk is...

* * *

— Wat een voorhistorische trekschuit ! roept kolonel von Stauffen, terwijl hij aan boord van de « Campbeltown » stapt. De vier Duitsers, die hem vergezellen, verbergen hun minachting en ironie evenmin en, inderdaad, de oude torpedoboot met zijn vier lange schouwpijpen en aftandse kanonnen steekt geweldig af tegen de ultra-moderne vaartuigen der Duitse marine

— En toch zou die sloep nog in staat zijn jacht te maken op jullie U-boten die de oceaan onveilig maken ! antwoordt Cedric

— Wel, wel, hoor eens aan, lacht von Stauffen, vermits die « Campbeltown » zo'n prachtboot is, zouden we hem misschien kunnen opkalfateren om op jullie onderzeeërs te jagen. De vier begeleiders lachen eveneens.

— Inderdaad, zegt Cedric stil, niemand kan je beletten dit plan uit te voeren...

De jonge officier heeft opgemerkt dat z'n vriend voorzichtig naar bakboord geslopen is en dadelijk naar de trap zal gaan. Hij verdubbelt zijn pogingen om de aandacht der Duitsers levendig te houden.

— Hier zien jullie de deur die toegang verleent tot het officiersruim. De tekens op de deur zijn de jachttrofeeën van de « Campbeltown ». In 1917 voer de torpedoboot onder Amerikaanse vlag. In 1940 werd ze ons door de Amerikaanse regering afgestaan en, zoals jullie merken, hebben we sedertdien. drie onderzeeërs, vier kargo's, een petroleumschip, twee Focke-Wulf toestellen, drie...

Cedric Shaw kwam niet verder... Een vreselijke ontploffing barstte los die verschrikking bracht over Saint-Nazaire en het omliggende. De oude « Campbeltown » was in de lucht gegaan...

De volgende dagen vond men brokstukken van de boot in de havenstad en in de aanpalende dorpen. Nooit heeft men iets van de twee Engelsen of van de Duitsers weergevonden...

Een paar weken later ontvingen Cedric Shaw en Harry Briggs het posthumen titel het « Victoria Cross ». De aftandse torpedoboot had het droogdok van Saint-Nazaire toch vernield...

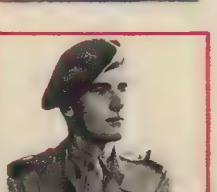

Op deze bladzijde verschijnt het eerste onuitgegeven verhaal van de bekende oorlogscorrespondent Alain de Prelle, die tijdens de jaren 1941-1944 als onderofficier diende op verschillende oorlogsbodems van de Royal Navy.

Na de oorlog, die hij als militair journalist eindigde, kon hij aan de roep der verten niet weerstaan ! Hij werd globetrotter en bezocht sinds 1945 reeds tachtig verschillende landen. Alle werelddelen heeft hij bezocht en doorkruist, om dan met goedgevulde notaboekjes naar zijn vaderland terug te keren en er aan de mensen, die rustig thuis blijven, te vertellen wat al wondere dingen er in die vreemde landen te zien en te horen zijn.

Het zal al onze lezers wel verheugen dat deze internationaal bekende reporter aan « Kuifje » zijn medewerking toegezegd heeft, en regelmatig onuitgegeven verhalen en reportages in ons blad zal laten verschijnen.

KORTE INHOUD

Ralph, Jack en Peter werden door een geweldige storm op 't strand van een onbekend eiland geworpen. Enkele tijd nadien stappen er piraten aan wal en de drie vrienden verschuilen zich in een grot. Ralph is echter onvoorzichtig en wordt door de bandieten gevat en aan boord gebracht.

Het KORAALEILAND

door R.M. Ballantyne

1. — De piraten komen één na één aan dek en zijn niet weinig verwonderd zoveel schepen van het eiland zelf te zien. De kapitein ondervraagt bars de man die het dichtst bij hem staat.

2. — De hoofdman antwoordt zeer hoffelijk op alle vragen en is hoogst verbaasd als de kapitein hem in zijn kajuit nodigt.

3. — Tot grote verwondering van Ralph komt het tot geen geweld en na afscheid genomen te hebben van de zwarte hoofdman geeft de kapitein van de piraten het bevel tot afvaart.

4. — Na enkele ogenblikken vervolgen de twee schepen hun weg. De houding van de kapitein schijnt iedereen te verrassen. Alleen een oude zeerob begrijpt de zachtmoedigheid van zijn baas.

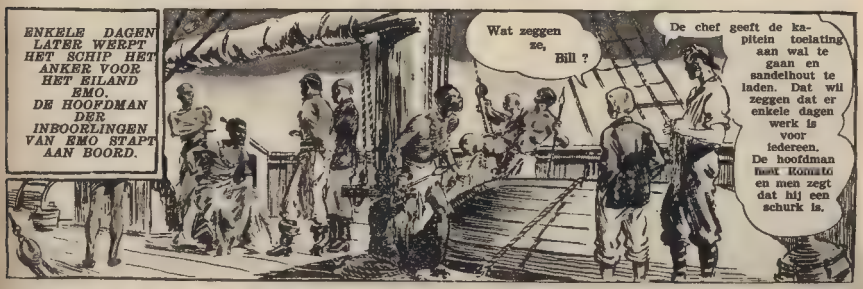

5. — De kapitein ontvangt de hoofdman der inboorlingen met veel plichtplegingen en beleefdheidsformules. Dan begint er een levendig onderhoud, waarvan Ralph geen woord verstaat. Hij vraagt aan Bill hem het bijzonderste er van te vertalen.

(Wordt voortgezet.)

JAN BART
de nesd van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

— Het enkwest is natuurlijk vertrouwelijk? vorst Hubert verder.

— Ja, maar dat belet u niet, eens te raden.

Wie vooraan staat? vraagt Hubert, die dadelijk de bedoeling van de havenmeester vat. — Jan Bart, natuurlijk. Na de *Neptunus* tot slot van de hele reeks, kan het toch niet anders.

De eerste havenmeester glimlacht fijntjes. Hij kent thans heer Hubert's keuze. Maar ook Huberd weet genoeg.

Geen twijfel. Jan Bart bevaart, thans *De Palm*. In de eerste bevordering, loopt hij, morgen, met een andere Palm, ditmaal op de kraag, de haven uit.

XIII

De wijsheid staat niet in de boeken. Daar is de havenbaljuw thans zeker van. En de waarheid evenmin in de prijsschatterspapieren. Het wordt als gangbare munt aanvaard dat ieder prijsschatter een oogje luikt, als hij weet dat er een footje van honderd pistols aan te verdienen is. Maar geruchten zijn geen bewijzen. De havenbaljuw is er ook de man niet naar, om alles op een kleintje uit te pikeren. Jan Bart wordt te vroegtijdig een rijk man. Niet genoeg voor hem op de kaai de hoge baas te spelen. Men zou wellicht gaan menen dat, hij alleen, Duinkerke doet floreren. Hij mag er zijn als kapitein, maar tevens optreden als raadsman en bemiddelaar van alle schippers en stuurlui, dat niet. Het gezag van de havenbaljuw wordt er door in 't gedrang gebracht. Dat meent hij ten minste toch. En hij staat erop dit gezag door iedereen, Jan Bart inclusis, erkend en geëerbiedigd te zien.

Nu er met Jan wat aan de hand is, kan hij het potje wel helemaal eens oproeren. Een kaperkapitein als Bart, kan ongetwijfeld treffelijk leven. Dat aanvaardt de havenbaljuw geredelijk, maar huizen en gronden kopen, dat zijn appels die op geen baagsplante bomen groeien. Uit goede bron vernam hij, dat Cornelissen het huis dat Jan betrekt, van de hand heeft gedaan. Koper is Jan Bart zelf. En midden de stad heeft hij dan nog een bouwgrond van waarde weten te bemachtigen. Alles met baar geld. Geen inschikkelijk koopje geweest. Het eerste vooral werd hoog opgelaaid : twee duizend twee honderd en vijftig pond. Alweters beweren wel, dat vader Gouthiere voor een groot gedeelte er onder zit, maar dit is toch op de verkoopakte niet bekend. De laatste prijsbuit heeft hem, weliswaar, een aardige stuiver opgebracht, maar twee duizend twee honderd vijftig pond is toch twee duizend twee honderd vijftig pond. Het bedrag van de bouwgrond dan nog onvermeld gelaten.

Jan Bart wint de slag tegen de Hollandse «Neptunus» en inspekteur Hubert stelt hem voor als candidaat voor de graad van kommandant van de Koninklijke Marine.

Allerlei praatjes hebben over die laatste prijsbuit de ronde gemaakt. De papieren werden in orde binnen gebracht, maar prijsschatters zijn raven, die met een stukske kaas, wel een paar regels en een aantal bedragen over slaan. Zeer belangrijke dingen zullen het wel niet geweest zijn, maar voor een prul kan men ook iemand hangen. Als die iemand dan nog in uw weg loopt, dan laat men de gelegenheid niet, ongebruikt, voorbij gaan. Hij is toch havenbaljuw of hij is het niet en die waardigheid moet Jan Bart, zowel als een ander kapitein, aanvaarden. Een klein onderzoek te dezer zaak, kan nooit geen kwaad. De havenbaljuw doet ten slotte, toch maar zijn plicht.

— Leid Jan Vermeere binnen en laat ons alleen, beveelt hij zijn bediende, die aan een tafeltje, achter een hoop papieren, prijsschattingen aan 't overschrijven zit.

Jan Vermeere is een gestuikte zeebonk. Maar letwat bedremmeld neemt hij tegenover de havenbaljuw plaats. Hij heeft eergister avond ook wat uitgehaald in *De Haringkorf*, een zeemanskroeg in de Havenstraat. Hij heeft er 'n paar nachten en een hele dag in 't gijzelhuis kunnen over nadenken. Kabaal en opstand tegen wakers en wacht. Een beetje onzacht één onder hen tegen de grond gegoold. Water en brood is een degelijk middel om over vele zaken nuchter na te denken! Op zee mag hij, iedereen, onwilligaard of tegenstrever, tegen dek neerkwakken; in stad echter is hij een doodgewone burger, die zijn fatsoen moet weten te houden. Dat heeft hij eergister avond beslist vergeten. En 't standje van de havenbaljuw zal ongetwijfeld ook niet van de poes zijn. Best van de spuigaten maar wijd open te zetten om de vlaag er doorheen te laten spoelen. Want binnen enkele dagen is hij immers toch terug in zee om de herinnering van dit alles in de wind te laten wegwaaien.

— Kwartiermeester Vermeere, gij hebt u in *De Haringkorf* gedragen als een baldadigaard. Weet ge dat?

— Weten, meneer de havenbaljuw? Ik was een beetje overstuur...

— Een beetje overstuur. Zeg maar, stomdronken.

— Mij om 't even. Wij zeemannen noemen zo'n toestand een beetje overstuur zijn; als dit aan land stomdronken wordt, dan moeten wij er ons naar schikken. En ja, als men een beetje over stuur laveert, dan doet men alleens zottigheden. Alle schuld is echter niet voor mijn rekening. De meid welde mij niet bedienen... Ik heb haar een lea willen geven. Een andere matroos heeft zich met ons geschil bemoeit...

— ...en ge hebt hem haast gewurgd! Tafels en stoelen kort en klein geslagen. De aangeroepen wacht te tijf gegaan. Gelukkig maar dat gij uw wapens aan boord had gelaten. Een stedelijke herberg is geen kapersdek, Vermeere!

— Helaas neen, meneer de havenbaljuw, bekent Vermeere, deemoedig.

— Aan wal hoeft ge u te gedragen als... ja, als walmens. Walmensen drinken een rustig pintje. Ze verdienen immers ook niet zulke sommen geld. Van waar haaldet gij al dat geld?

— Eerlijk gewonnen, meneer de havenbaljuw. De prijsbuit op *De Pelikaan*, bracht nog wat op. Nog nooit zo'n aandeel mogen opstrijken.

— Dat weet ik, Vermeere, de prijsschatting ligt hier vóór mij. Een vrachtje van belang.

— Daar was van alles in, meneer de havenbaljuw. Een mooie fluit, *De Pelikaan*, acht bussen, twee werpers, vijf en twintig koppen en twaalf rebzgers. 't Is niet zonder slag of stoot gegaan. Gelukkig dat kapitein Toone Lombaert, in de omtrek kruiste en ons een handje toestak, om de boel aan kaai te halen. Er mocht nu wel een glaasje af, vergeelijkt Vermeere.

— Een glaasje, zeker. Maar geen vat. Met uw aandeel van de buit, kunt ge geen twee dagen na een op de zwier gaan. Thuis moeten ze ook leven. Ik veronderstel toch, dat gij de vrouw en de kinderen...

— Alles afgegeven, meneer de havenbaljuw. Eerlijk, alles!

— 't Was de moeite, mompelt de baljuw. Uit Curaçao gevaren met 150.000 pond rood hout, 15.000 pond Brazilliaans hout, 7.000 pond suiker, 300 koehuiden, 3.000 geltenveilen, daarbij giroffei, cacao in overvloed. En ten slotte nog twee en dertig zakken geld, 250 stuks gouden munt; netto buit 58.594 pond waarvan 37.492 pond voor *De Palm*, uw schip; met 12.000 pond voor de bemanning. Was de moeite, ja! Maar met wat hebt gij uw vat drank betaald?

Wordt voortgezet.)

— Ha! daar ben je, kwartiermeester!...

LECLERC

DE LEGENDARISCHE OFFICIER

Tekeningen van Le Rallic. - Tekst van Roger Lort

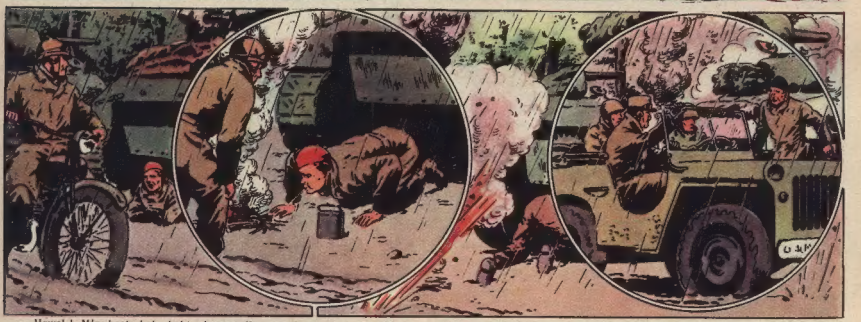

— Hewel ! M'n beste ! Je hebt eigenaardige manieren sinds je bij de Staf bent. » Het is Jacques die deze woorden tot Guy zegt. Guy heeft alle moeite om zijn motorfiets door 't slijk te krijgen. « Wat een weer ! En zeggen dat de « patron » op mijn hielen zit ! »

— Wil je geen tas koffie ? De « patron » kan toch niet vlugger rijden dan jij, dat is totaal onmogelijk ! Guy laat zich overhalen, het stroomt water en het is bar koud. Jammer dat Jacques zekere principes heeft : hij weigerde het uitstekend Amerikaans systeem om zijn koffie te warmen en doet het nu op een houtvuurtje. Doch het hout is groen en nat, men moet in 't vuur blazen als een duivel en dan... Die rook ! Het resultaat van dit alles laat niet op zich wachten : Daar is de generaal ! Guy heeft nog juist de tijd om op zijn motorfiets te springen en te verdwijnen...

De generaal is slecht gehumeurd en dat vuur op nauwelijks 500 meter van de vijand is niet van aard de zaak beter te maken. Hij heeft de luisterpost op het hoofd. De soldaten van het peleton maken zich klein in afwachting van de beslissing van de generaal... Aan zijn ordonnance beveelt hij : « Een groep Shermans kan niet meer verder. Ze staan in een dorp op 1.500 meter van hier. Ga daar helpen en vlug ! Schiet op ! »

De jongens zijn blij dat ze er zo vanaf komen, ze springen in hun wagens en pijlen weg. De generaal zei immers dat 't vlug moest gaan...

De pantserwagens rollen door de straten en mitrailleren links en rechts van de weg. Een paar antitank-kanonnen pogen weerstand te bieden, doch dit is vruchteloos.

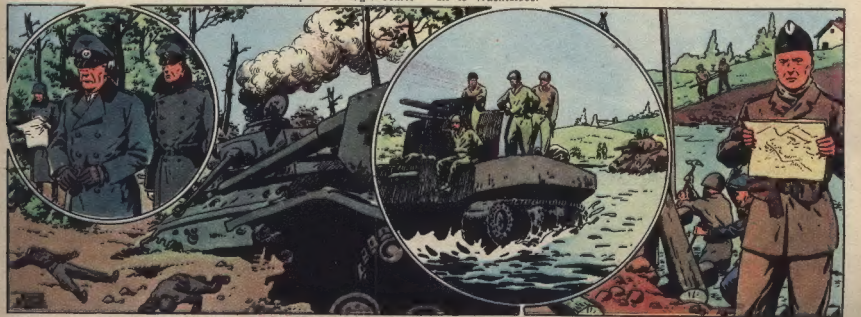

Von Manteuffel, die aan de andere oever van de Moezel staat, wordt ongerust. Hij komt van de vuurlinies waar zijn manschappen ook met het slijk worstelen. Damas kostte hem negen en vijftig pantserwagens... en het ware allen nieuwe wagens. Hij wil een tegenaanval op Nancy ondernemen, want hij weet dat Leclerc noch rust noch duur kent.

Dio, Billotte en Rouvillois rukken iedere dag verder op en bevrijden hele stukken Frans grondgebied.

De inwoners ontvangen hen vol vreugde en helpen de soldaten bij 't herstel der gesprongen bruggen. De rust zal in deze streek echter van korte duur zijn.

(Wordt vervolgd.)

Paul Cuvelier

MEN hoeft geen grijze haren te hebben om kunstenaar te zijn. Daarvan is onze jonge tekenaar Paul Cuvelier het levend voorbeeld. Paul kon nog maar pas lopen als hij reeds een potlood in handen hield en tekende op alles wat in zijn bereik viel. In de bewaarschool was zijn lei geregeld vol getekend, later waren het zijn schoolboeken die het te verduren kregen. En daarbij bleef het niet! Het behangpapier van zijn kamer en zelfs de mooie tafellakens van mama Cuvelier moesten er aan geloven. Hiervoor kreeg hij dan soms een bolwassing, maar 't was al later aan de gang! Een talent als het zijne verliest men niet zoals een handtas of een doodgewoon regenscherm. Paul Cuvelier tekende verwoed en « de oefening maakt de meester », zegt het spreekwoord. Hij was nog maar pas twee en twintig jaar als hij voor « Kuifje » zijn eerste meesterstuk op 't papier zette, nl. de onvergetelijke « Coccalin Poldoo » !

'T ZIT HEM IN 'T BLOED !

Alle tekenaars en schilders moeten toch leren, zullen jullie me zeggen, en ze volgen toch vele jaren de kunstussen der akademie. Ja, misschien bereiken vele kunstenaars langs die weg hun doel, maar onze Paul Cuvelier versloot zijn tijd niet tussen de vier muren van een tekenschool; hij heeft altijd kunnen tekenen! Toen hij tien jaar was, kon hij 't toch niet zo goed als nu? Dat spreekt vanzelf, beste vrienden, ook een ingeboren talent dient door oefening ontwikkeld en geschaafd of, in rechte banen geleid, zoals men dit pleegt te zeggen. Paul Cuvelier heeft dit alles zelf gedaan zonder leermeesters. Een meer dan normale begaafdheid zit trouwens in de familie. Paul Cuvelier heeft nog een broer die componeert. Hij schrijft een ingewikkelde partituur op 't papier in de lijd die wij nodig hebben om « Sarie Marijs » te zingen.

DE ZWIJGER

Wanneer men Paul Cuvelier naar zijn methode of manier van tekenen vraagt, krijgt men gewoonlijk als enig antwoord een klein mompelachje en dan vindt hij een of andere schertz om het gesprek op luchtige manier af te breken. Toch heeft hij me eens toevertrouwd, dat hij als kleine jongen nog uren en uren in de bibliotheek van zijn vader, die gemeenteer is, verbleef om al de dikke boeken één na één te doorsnuffelen. Hij bekeek alles zeer scherp en bestudeerde het menselijk lichaam. En of hij het grondig deed! Daarvan kan niemand twijfelen.

HET PORTRET VAN PAUL CUVELIER

De vader van Corentin werd geboren op 29 November 1922, hij is groot, slank, heeft blauwe ogen en blond haar dat er altijd een beetje verwilderd uitziet. « 't Komt van de wind! » zegt hij en ook als 't blindstil is, heeft « de wind » het gedaan. Aan dezen heeft hij een broertje dood ('t is bijna zo erg als bij Jacques Haudy) en zijn geliefkoosd pak is een short en cow-boy hemd in Schots linnen. Dat ziet er misschien niet zo gekleed uit, maar het is sportief en staat onze tekenaar opperbest.

Men heeft de indruk dat Paul Cuvelier heel kalm is en soms zelfs een beetje verstrooid lijkt, maar... Dat is een vergissing! Zijn scherpe ogen zien alles tot in de kleinste bijzonderheid. Niets ontsnapt hem en deze merkwaardige opmerkingsgoest is een van de geheimen van zijn talent. Hij heeft daarenboven een vismet geheugen en iets wat hij ons « zag » vergeet hij nooit meer.

WAT DOET PAUL CUVELIER MET ZIJN VRIJE TIJD ?

Paul Cuvelier houdt van de natuur en trekt er dan en dan dikwijls op uit met regnak en lent. Daar hij echter niet over zoveel vrije uren beschikt, heeft hij er iets op gevonden om zo vlug mogelijk ver uit de muffe stad te zijn : hij koopt een jeep! Paul vertelde me, dat die jeep hem al menig heerlijk uurtje verschaft had, maar... er is ook een kleine « maar » aan. Weinig mensen zullen dit soort voertuig met zulke hoedige snelheid door onze straten en over onze wegen durven sturen en de gevolgen van deze snelheidsboerte blijven niet uit! De politieagenten noteerden en... dat was, helaas, niet alles! Het kostte nog geld op de koop toe. Daarom staat de jeep nu op stil voor een tijdje. « Investie van beantaling » zegt Paul!

* * *

Nu kennen jullie onze jonge tekenaar een beetje beter en ik ben er zeker van dat het jullie veel genoegen doet. Paul Cuvelier staat nog maar op de drempel van het leven en aan 't begin van zijn kunnen. We mogen van hem nog prachtige strikjes verwachten en wij wensen hem alles toe, schitterende kunstenaarsloopbaan.

1. DERTIG JAAR GELEDEN WERD DE K.L.M. OPGERICHT.

Het was op een avond in het jaar 1919 dat de jonge luitenant-vlieger A. Plesman in de club van het militaire vliegveld Soesterberg een plan naar voren bracht, dat later de grondslag zou vormen tot de stichting van de K.L.M., nl. het organiseren van een luchtvaartlentoonspelling.

Zo vol vuur en overtuiging sprak de jonge Plesman, dat (thans precies dertig jaar geleden) in de eerste dagen van Augustus 1919 te Amsterdam deze luchtvaartlentoonspelling, die kortweg de K.L.T.A. genoemd werd, gesproed kon worden. Een half milioen bezoekers lieten zich voorlichten over de wonderen der luchtvaart en vierduizend personen maakten een vlucht boven Amsterdam. Plesman had zijn doel bereikt : heel Holland sprak en schreef over de luchtvaart !

Op 7 Oktober van hetzelfde jaar werd te Den Haag de Koninklijke Luchtvaartmaatschappij voor Nederland en Koloniën of kortweg de K.L.M. gesticht.

2. EEN ZEEROVERSCHAT ONTDEKT !

Drie Britten beweren dat ze de schat van de beruchte Franse zeerover der XVIIIe eeuw, Ollivier le Vasseur, ontdekt hebben. De waarde van deze schat wordt op negentig milioen pond sterling geschat ! De Engelsen beweren dat hun instrumenten de ligging van goud en edelstenen hebben aangewezen, doch dat er daar ook giftige gassen aanwezig zijn. Dit laatste heeft misschien betrekking op de geheimzinnige gevaren, waarover de piraat het had toen hij in 1795, op het eiland Réunion, de ligging van zijn schat schetste.

De drie Britten vertellen eveneens dat ze nabij de plaats, waar de schat zou verborgen zijn, tekens ontdekt hebben waaronder één bij voorkwam. Dit laatste teken werd veel door zeerovers gebruikt, daar dit insekt al wie hij hem wil binnendringen steekt.

3. DE LANGSTE BRUGGEN TER WERELD.

De brug over de Gouden Poort te San Francisco (Ver. Staten) is de langste ter wereld, nl. 13.000 m. Dan volgt de brug over de James (Ver. Staten) met 5.500 m. Op de derde plaats vinden we de brug over de Donau nabij Cernavoda in Roemenië. Zij is 3.850 m. lang. De brug over de Zambesi bij de Victoria Falls (Zuid-Afrika) meet 3.600 meter en de Lagunenbrug bij Venetië is 3.500 meter lang. Op de twaalfde plaats komt de schone Moerdijkbrug (Nederland) met 2.536 meter.

4. WAT IS ESPERANTO ?

Het Esperanto is een kunsttaal die door de arts Zamenhof rond 1887 te Warschau samengesteld werd. In het Esperanto eindigen alle zelfstandige naamwoorden op O, alle bijvoegelijke naamwoorden op A, alle werkwoorden op I, en alle bijwoorden op E. Zo zegt men bv. van het Esperanto dat het « lingvo internacia » is. Het meervoud wordt gevormd door J. In de vervoeging der werkwoorden duidt de uitgang AS op het tegenwoordige, IS op het verleden en OS op de toekomende tijd.

5. PARIJS, DE VOORLOPIGE HOOFDSTAD VAN HET ESPERANTO.

Het 12e Internationale Congres van de Wereld-Esperanto-Vereniging, die meer dan 6.000 leden telt, werd te Parijs gehouden. De merkwaardigste van deze congressen, — een 1.500 tal — was zeker een Hollander omdat hij zo maar eventjes 2.10 m. lang was. Alle werkbijeenkomsten werden in het Esperanto afgehandeld. Het oprichten van een eigen kranf en een Esperanto-Hogescholl werd besproken evenals het Esperanto in de scholen en in de koloniën.

uit de vier WINDSTREKEN

1. WANNEER WERD DE K.L.M. GESTICHT ?
2. ER ZIJN NOG SCHATTEN TE VINDEN !
3. WELK ZIJN DE LANGSTE BRUGGEN ?
4. WAT IS ESPERANTO ?
5. WELK IS HET ESPERANTO CENTRUM ?

KRUISWOORDRAADSEL

Horiz. — 1. Daar (bijwoord). - 2. Verkorting van vader. - 3. Liedzang, lyrisch gedicht - Voorzetsel. - 4. Geslepen vergrootglazen. - 5. Soort heester. - 6. Bedoelen, trachten te bereiken. - 7. Prullen. - 8. Uitroep om iemand te tergen.

Vert. — 1. Vuurwapen, soort pistool. - 2. Wanhopig. - 3. Raadsel. - . Gemzenleder, geitenleder. - 5. Drietal naast elkaar uitgekomen nummers in een loterij en lottospel. - 6. us.

Oplossing van N° 36.

Horiz. — 1. El. - 2. Rib. 3. Wees, vb. - 4. Tsetsevlieg. - 5. Samaritaan. - 6. Trigonaal. - 7. Slet, ja. 8. Eg, en. - 9. Nt.

Vert. — 1. Erwt. - 2. Lies. - 3. Beest. - 4. Star. 5. Smis. - 6. Eagle. - 7. Vroeg. - 8. Lint. - 9. Vita. 10. Beaalen. - 11. Galant. 12. N.

Opgelost door raadsels.

1. Een stier staat met zijn voorpoten in België en met zijn achterpoten in Frankrijk. In welk land zal men hem melken ?
2. Hoog geboren, laag geboren en tussen twee stenen zijn naam verloren ?
3. Wat belet een ruiter op zijn paard te zitten ?
4. Wat deed keizer Karel een half uur vóór zijn dood ?
5. Wie werd maar eens geboren en is tweemaal gestorven ?
6. Waar lopen de ganzen door 't water ?
7. Ik ben niet lang, maar toch zeer rijk, en 'k ben een stad in Vlaanderen.

7. Kortrijk.

DE GOEDE CHOCOLADE Côte d'Or PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : MIJNHEER COTDOR HANTEERT EEN PISTOOL

CORENTIN BIJ DE INDIANEN

De krijgers van Zwarte Bison, waarbij ook Corentin en zijn moeder zijn, besluiten als represaillemaatregel een trein te overvallen...

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

De treinwachter stapt uit om eens te gaan kijken. Een regen van pijlen jaagt hem echter vlug terug in den wagen...

Enkele reizigers trachten te ontsnappen, maar de Roodhuiden zorgen er voor dat ze zich in de trein moeten schuilhouden.

De machine kan niet voorwaarts dus, dan maar achteruit gereden...

Dit is echter het ogenblik waarop Zwarte Bison gewacht heeft om het tweede punt van zijn plan uit te voeren.

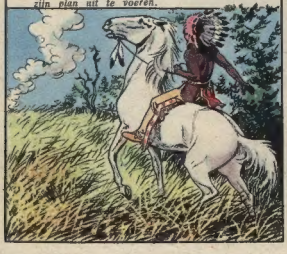

Hij galoppeert achter de trein en kan deze na enkele ogenblikken inhalen...

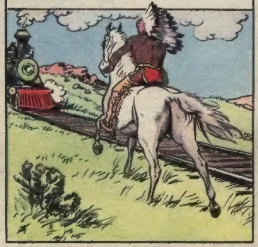

Met een stoutmoedige sprong zit hij op de machine.

De stoker en de machinist hebben hem niet bemerkt.

Zwarte Bison kruipt verder en bereikt de stuurkabine. Daar valt hij op de machinist.

Z'n vriend ziet het en is zich bewust van het gevaar waarin de trein verkeert. Hij gooit de Indiaan uit volle kracht een sleutel naar 't hoofd...

Zwarte Bison heeft zich op tijd gebukt en het is de machinist die de sleutel op 't gezicht krijgt...

Er ontstaat een hardnekkig gevecht tussen de Roodhuid en de Blanke. De eerste is sterker en slaagt er in zijn tegenstander te overmeesteren...

De trein rolt over een brug. Zwarte Bison grijpt de stoker vast en sleurt hem mee de diepte in...

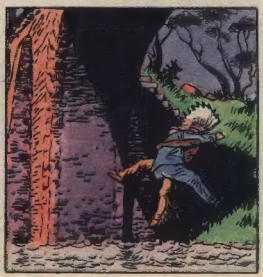

(Wordt voortgezet.)